

ESIMESE ASTME KOHTU MÄÄRUS (esimene koda)

19. september 2006*

Kohtuasjas T-122/05,

Robert Benkö, elukoht Kohfidisch (Austria),

Nikolaus Draskovich, elukoht Güssing (Austria),

Alexander Freiherr von Kottwitz-Erdödy, elukoht Kohfidisch,

Peter Masser, elukoht Deutschlandsberg (Austria),

Alfred Prinz von und zu Liechtenstein, elukoht Deutschlandsberg,

Marktgemeinde Götzendorf an der Leitha (Austria),

Gemeinde Ebergassing (Austria),

Ernst Harrach, elukoht Bruck an der Leitha (Austria),

Schlossgut Schönbühel-Aggstein AG, asukoht Vaduz (Liechtenstein),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

Heinrich Rüdiger Fürst Starhemberg'sche Familienstiftung, asukoht Vaduz,

esindaja: advokaat M. Schaffgotsch,

hagejad,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: M. van Beek ja B. Schima,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 7. detsembri 2004. aasta otsus 2004/798/EÜ, millega võetakse vastavalt nõukogu direktiivile 92/43/EMÜ vastu kontinentaalses biogeograafilises piirkonnas asuvate ühenduse tähtsusega alade loetelu (ELT L 382, lk 1).

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees R. García-Valdecasas, kohtunikud J. D. Cooke ja V. Trstenjak,

kohtusekretär: E. Coulon,

on andnud järgmise

määruse

Õiguslik ja faktiline raamistik

- 1 21. mail 1992 võttis nõukogu vastu direktiivi 92/43/EMÜ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta (EÜT L 206, lk 7; ELT eriväljaanne 15/02, lk 102; edaspidi „elupaikade direktiiv“).
- 2 Elupaikade direktiivi eesmärk on artikli 2 lõike 1 kohaselt looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitsmisega kaasa aidata bioloogilise mitmekesisuse säilimisele liikmesriikide territooriumil, kus kohaldatakse asutamislepingut.
- 3 Direktiivi artikli 2 lõikes 2 täpsustatakse, et direktiivi kohaselt võetud meetmed on kavandatud ühenduse tähtsusega looduslike elupaikade ning looduslike looma- ja taimeliikide soodsa kaitsestaatuse säilitamiseks või taastamiseks.
- 4 Elupaikade direktiivi põhjenduse 6 kohaselt tuleb ühenduse tähtsusega looduslike elupaikade ja liikide soodsa kaitsestaatuse taastamise või säilitamise tagamiseks määrata konkreetsed erikaitsealad, et kindlaksmääratud ajakava kohaselt luua Euroopas sidus ökoloogiline võrgustik.

- 5 Elupaikade direktiivi artikli 1 punktis I on erikaitseala määratletud kui „ühenduse tähtsusega ala, mille liikmesriik on määranud õigus- ja haldusaktide ja/või lepingu alusel ning kus kohaldatakse vajalikke kaitsemeetmeid, et säilitada või taastada nende looduslike elupaikade ja/või liikide populatsioonide soodsat kaitsestaatust, mille jaoks ala on määratud”.

- 6 Elupaikade direktiivi artikli 3 lõike 1 esimene lõik näeb ette Euroopa erikaitsealade sidusa ökoloogilise võrgustiku Natura 2000 loomise, mis koosneb aladest, kus esinevad elupaikade direktiivi I lisas loetletud looduslikud elupaigatüübid ja nimetatud direktiivi II lisas loetletud liikide elupaigad ja mis võimaldab säilitada või vajaduse korral taastada asjaomaste looduslike elupaigatüüpide ja liikide elupaikade soodsat kaitsestaatust nende looduslikul levilal.

- 7 Elupaikade direktiivi I lisas on sätestatud ühenduse tähtsusega looduslikud elupaigatüübid, mille säilitamine nõuab erikaitsealade määramist; direktiivi II lisas on sätestatud ühenduse tähtsusega looma- ja taimeliigid, mille säilitamine nõuab erikaitsealade määramist.

- 8 Elupaikade direktiivi artikkel 4 näeb erikaitsealade määramiseks ette kolme-etapilise menetluse. Nimetatud sätte lõike 1 alusel esitab iga liikmesriik alade loetelu, kus märgitakse, millised kohalikke elupaikade direktiivi I lisas nimetatud looduslikke elupaigatüüpe ja II lisas nimetatud liike alal esineb. Loetelu koos ala käsitleva teabega saadetakse komisjonile kolme aasta jooksul elupaikade direktiivi teatavak- tegemisest.

- 9 Elupaikade direktiivi artikli 4 lõike 2 kohaselt kehtestab komisjon kokkuleppel kõikide liikmesriikidega direktiivi III lisas sätestatud kriteeriumide alusel ja liikmesriikide esitatud loeteludel põhineva ühenduse jaoks oluliste alade esialgse loetelu. Ühenduse jaoks oluliste alade loetelu kinnitab komisjon elupaikade direktiivi artiklis 21 sätestatud korras.
- 10 Elupaikade direktiivi artikli 4 lõikes 4 on sätestatud, et kui ala on nimetatud artikli lõikes 2 sätestatud korras kinnitatud ühenduse jaoks oluliseks alaks, määravad asjaomased liikmesriigid ala erikaitsealaks võimalikult kiiresti, kuid hiljemalt kuue aasta jooksul, kehtestades prioriteedid lähtuvalt sellest, kui tähtis on ala I lisas nimetatud looduslike elupaigatüüpide või II lisas nimetatud liikide soodsa kaitsestaatus säilitamise või taastamise ja Natura 2000 sidususe seisukohast, ning pidades silmas ala ähvardavat kahjustamist või hävitamist.
- 11 Elupaikade direktiivi artikli 4 lõikes 5 on täpsustatud, et niipea kui ala on kantud komisjoni kehtestatud ühenduse jaoks oluliste alade loetellu, kohaldatakse selle suhtes artikli 6 lõikeid 2–4.
- 12 Elupaikade direktiivi artikkel 6 puudutab meetmeid, mis on vajalikud erikaitsealade kaitse tagamiseks. Artiklis on sätestatud:

„1. Liikmesriigid kehtestavad erikaitsealade suhtes vajalikud kaitsemeetmed, mille hulka kuuluvad vajaduse korral asjakohased kaitsekorralduskavad, mis on eraldi välja töötatud või lisatud muudesse arengukavadesse, ning asjakohased õiguslikud, halduslikud või lepingulised meetmed, mis vastavad aladel esinevate I lisa looduslike elupaigatüüpide ja II lisa liikide ökoloogilistele vajadustele.

2. Liikmesriigid võtavad vajalikke meetmeid, et vältida erikaitsealadel looduslike elupaikade ja liikide elupaikade halvenemist ning selliste liikide häirimist, mille kaitseks alad on määratud, kuivõrd selline häirimine võib oluliselt mõjutada käesoleva direktiivi eesmärkide täitmist.

3. Iga kava või projekti, mis ei ole otseselt seotud ala kaitsekorraldusega või ei ole selleks otseselt vajalik, kuid mis tõenäoliselt avaldab alale olulist mõju eraldi või koos muude kavade või projektidega, tuleb asjakohaselt hinnata seoses tagajärgedega [lähtudes tagajärgedest], mida see ala kaitse-eesmärkidele avaldab. Pädevad siseriiklikud asutused annavad kavale või projektile kava või projekti tagajärgede hindamise järelduste alusel ning lõike 4 sätete kohaselt nõusoleku alles pärast seda, kui nad on kindlaks teinud, et see ei avalda asjaomase ala terviklikkusele negatiivset mõju, ja teevad seda vajaduse korral pärast avaliku arvamuse saamist.

4. Kui hoolimata negatiivsest hinnangust kava või projekti tagajärgedele ala suhtes ja alternatiivsete lahenduste puudumisel tuleb kava või projekt üldiste huvide seisukohast eriti mõjuvatel põhjustel, sealhulgas sotsiaalsetel või majanduslikel põhjustel siiski ellu viia, peab liikmesriik võtma kõik vajalikud asendusmeetmed, et tagada Natura 2000 võrgustiku üldise sidususe kaitse. Liikmesriik teatab komisjonile vastuvõetud asendusmeetmetest.

Kui asjaomasel alal esineb esmatähtsaid looduslikke elupaigatüüpe ja/või esmatähtsaid liike, võib kaaluda ainult neid seisukohti, mis on seotud rahva tervise või avaliku julgeolekuga, esmatähtsate soodsate tagajärgedega keskkonnale või komisjoni arvamuse kohaselt muude üldiste huvide seisukohast eriti mõjuvate põhjustega.” [Tõlget on täpsustatud Euroopa Kohtus]

13 Komisjon võttis 7. detsembril 2004 elupaikade direktiivi artikli 4 alusel vastu otsuse 2004/798/EÜ, millega võetakse vastavalt elupaikade direktiivile vastu kontinentaalses biogeograafilises piirkonnas asuvate ühenduse tähtsusega alade loetelu (ELT L 382, lk 1; edaspidi „vaidlustatud otsus“). Vaidlustatud otsuse I lisas esitatud loetelu hõlmab järgmisi alasid:

— AT1114813 Südburgenländisches Hügel- und Terrassenland;

— AT1205A00 Wachau;

— AT1220000 Feuchte Ebene — Leithaauen;

— AT2242000 Schwarze und Weiße Sulm;

— AT3120000 Waldaist und Naarn;

— AT3122000 Oberes Donau- und Aschachtal.

14 Üks hagejatest, Peter Masser, on tegelenud mitme aasta jooksul alal AT2242000 väikese elektriijaama loomise projektiga. Samuti on Alfred Prinz von und zu Liechtensteiniga, kes on lisaks ka maaomanik.

- 15 Ala AT1220000 asub Marktgemeinde Götzendorf an der Leitha ja Gemeinde Ebergassingi territooriumil. Need kaks kommuuni asuvad Alam-Austria liidumaal. Nad ei väida olevat maatüki omanikud, mis asuvad vaidlustatud otsuses nimetatud aladel.
- 16 Teised hagejad on vaidlustatud otsuses viidatud aladel asuvate maatükkide omanikud ja tegelevad seal põllumajandus- ja metsandusettevõtlusega. Ala AT1114813 puhul on tegemist Robert Benkö, Nikolaus Draskovich'i ja Alexander Freiherr von Kottwitz-Erdödy'ga, ala AT1220000 puhul Ernst Harrach'iga, ala AT1205A00 puhul Schlossgut Schönbühel-Aggstein AG-ga ning ala AT3122000 puhul Heinrich Rüdiger Fürst Starhemberg'sche Familienstiftungiga.

Menetlus

- 17 Hagejad esitasid käesoleva hagiavalduse, mis saabus Esimese Astme Kohtu kohtukantseleisse 21. märtsil 2005.
- 18 Kostja esitas 25. juulil 2005 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud eraldi dokumendiga vastuvõetamatuse vastuväite, tuginedes Esimese Astme Kohtu kodukorra artiklile 114. Hagejad esitasid 2. septembril 2005 märkused nimetatud vastuväite kohta.
- 19 Esimese Astme Kohus esitas menetlust korraldavate meetmetena Austria Vabariigile ja komisjonile kirjalikke küsimusi. Määratud tähtaja jooksul antud vastustest teatati kõikidele hagejatele, kes esitasid selle kohta märkusi.

Poolte nõuded

20 Hagejad paluvad Esimese Astme Kohtul:

- tunnistada hagi vastuvõetavaks;

- tühistada vaidlustatud otsus täies ulatuses;

- teise võimalusena, tühistada vaidlustatud otsus Austrias asuvate ühenduse tähtsusega alade osas (vaidlustatud otsuse I lisa viide AT);

- kolmanda võimalusena, tühistada alade AT1114813, AT2242000, AT1220000, AT1205A00, AT3122000 ning AT3120000 lisamine vaidlustatud otsuses ühenduse tähtsusega aladena;

- neljanda võimalusena, tühistada vaidlustatud otsuse I lisa nimetatud alade võtmine ühenduse tähtsusega alade loetellu elupaikade ja liikide osas, mille esinemisaste ja üldhinnang on B, C ja D (teise võimalusena C ja D, kolmanda võimalusena ainult D) liikmesriikide standardankeetide alusel;

- kõigi vaidlustatud otsusesse kantud alade osas (I lisa kohaselt);

- teise võimalusena, kõigi Austrias asuvate alade osas (I lisa viide AT);

- kolmanda võimalusena, ainult alade AT1114813, AT2242000, AT1220000, AT1205A00, AT3122000 ja AT3120000 osas;

- mõista kohtukulud välja komisjonilt.

21 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

- jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

- mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Õiguslik käsitlus

22 Vastavalt kodukorra artikli 114 lõikele 1 võib Esimese Astme Kohus poole taotlusel otsustada vastuvõetamatuse küsimuse asja sisuliselt arutamata. Vastavalt sama artikli lõikele 3 on edasine menetlus suuline, kui Esimese Astme Kohus ei otsusta teisiti. Käesoleva kohtuasja puhul leiab Esimese Astme Kohus, et antud kohtuasjas on toimikus sisalduvad materjalid asja piisavalt selgitanud ja otsustab, et suulist menetlust ei ole vaja avada.

- 23 Komisjon, olles vaidlustanud hagejate, välja arvatud kommuunide, menetluse algatamise huvi ja vaidlustatud otsuse kui EÜ artikli 230 esimese lõigu tähenduses vaidlustatava akti olemuse, keskendab oma vastuvõetamatuse vastuväite hagejate otsesele ja isiklikule puutumusele EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses. Just seda viimast väidet tuleb esimesena analüüsida.
- 24 Vastavalt EÜ artikli 230 neljandale lõigule võib „[i]ga füüsiline või juriidiline isik [...] algatada menetluse temale adresseeritud otsuse vastu ja selliste otsuste vastu, mis teda otseselt ja isiklikult puudutab, kuigi vormiliselt on see teisele isikule adresseeritud määrus või otsus”.
- 25 Kuna ei ole vaidlustatud, et hagejad ei ole vaidlustatud otsuse adressaadid — viimati nimetatu on ainult liikmesriikidele adresseeritud — tuleb kontrollida, kas see otsus puudutab neid otseselt ja isiklikult.
- 26 Arvestades, et eraõiguslikest isikutest hagejate õiguslik olukord erineb tunduvalt kommuunidest hagejate omast, kes ei ole maatükkide omanikud, mis asuvad vaidlustatud otsuses ühenduse tähtsusega aladena nimetatud aladel, tuleb nende kahe hagejate rühma olukorda analüüsida eraldi.

Eraõiguslikest isikutest hagejate puutumus

Poolte argumendid

- 27 Olles kvalifitseerinud vaidlustatud otsuse sisu üldiste normatiivsete eeskirjadena ja seega vaidlustatud otsuse üldkohaldatava aktina, kinnitab komisjon, et eraõiguslikest

isikutest hagejad ei ole otseselt puudutatud EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses. Kuna arvesse tuleb võtta õiguslikku mitte faktilist olukorda (Esimese Astme Kohtu 27. juuni 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-172/98, T-175/98–T-177/98: Salamander jt vs. parlament ja nõukogu, EKL 2000, lk II-2487, punkt 62), siis ei ole vaidlustatud akti poolt põhjustatud eraõiguslikest isikutest hagejate vara võimalik väärtuse langus piisav, et põhjendada nende otsest puutumust.

- 28 Komisjoni arvates on vaidlusaluste sätete puhul tegemist sisuliselt ühe direktiivi sätetega sarnaste sätetega, millega ei saa eraõiguslikele isikutele kohustusi kehtestada. Elupaikade direktiivi artikli 6 lõigetega 2–4 luuakse seega kohustusi üksnes liikmesriikidele ja mitte eraõiguslikele isikutele.
- 29 Komisjon tuletab meelde, et selleks, et kindlaks määrata, kas hageja on otseselt puudutatud, tuleb kontrollida, kas liikmesriikide meetmete sisu saab tuletada vaidlustatud sätetest, ilma et viimati nimetatuil oleks kaalutusõigus. Käesoleval juhul aga ei ole võimalik kindlaks määrata, millal ja vajaduse korral kuidas vaidlustatud otsus muudab eraõiguslikest isikutest hagejate õigusi. Elupaikade direktiivi artikli 6 lõige 2 jätab nimelt liikmesriikidele hindamisruumi vähemalt kahe küsimuse osas: küsimuse osas, millal häirimisel võib olla oluline mõju ning halvenemise ja häirimise vältimiseks vajalike meetmete määramise küsimuses. Elupaikade direktiivi artikli 6 lõiked 3 ja 4 jätavad samuti liikmesriikidele hindamisruumi, kuna kaitse-eesmärkidele vastavuse kontrolli nõudel on õiguslikud tagajärjed ilmtingimata konkreetse kava või projekti raames.
- 30 Viidates analoogia alusel Esimese Astme Kohtu 10. septembri 2002. aasta määrusele kohtuasjas T-223/01: Japan Tobacco ja JT International vs. parlament ja nõukogu (EKL 2002, lk II-3259), väidab komisjon, et elupaikade direktiivi artikli 6 lõige 2 ei kehtesta eraõiguslikest isikutest hagejate suhtes ühtegi piirangut. Komisjoni arvates selleks, et elupaikade direktiivi alusel oleksid võimalikud piirangud eraõiguslikele

isikutele, peab liikmesriik alati kõigepealt analüüsima sekkumise vajadust ja selle heaks kiitma ning otsustama seejärel sobiva sekkumise viisi üle. Kui tegemist on näiteks kinnisvara teatud kasutamiselega, võiks ta selle täiesti ära keelata, selle heaks kiita, sidudes selle maksude või tingimustega või mitte, või määrata ise või kolmandate isikute vahendusel meetmeid, mille eesmärk on kompenseerida vaidlusaluse kasutamise raskusi. Kõigist neist põhjendustest järeldeb komisjoni arvates, et vaidlustatud otsus ei puuduta eraõiguslikest isikutest hagejaid otseselt ja isiklikult.

31 Eraõiguslikest isikutest hagejad leiavad, et nad on otseselt puudutatud, kuna liikmesriikidel ei ole oluliste otsuste suhtes mingisugust kaalutusõigust. Esiteks näeb vaidlustatud otsus ette alade valiku ja määratluse. Teiseks on elupaikade direktiivis kehtestatud tähtsad kaitse-eesmärgid, liikmesriikidele mingisugust hindamisruumi jätmata. Nimelt näeb elupaikade direktiivi artikli 6 lõige 2 eraõiguslikest isikutest hagejate arvates ette halvenemise keelu.

32 Eraõiguslikest isikutest hagejad küll möönavad, et elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 2 tähenduses võivad liikmesriigid võtta meetmeid, mis tunduvad neile nimetatud eesmärkide täitmiseks vajalikud, kuid rõhutavad siiski, et need eesmärgid on juba kindlaks määratud. Eraõiguslikest isikutest hagejate arvates peavad liikmesriigid vaidlustatud otsuse rakendamiseks võtma neile ebasoodsaid meetmeid, kuna nad on kohustatud ilma igasuguse kaalutusõiguseta üle võtma vähemalt halvenemise keelu elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 2 tähenduses ning loodusele avalduvate tagajärgede hindamiskohustuse eraõiguslikest isikutest hagejate vastu elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 3 tähenduses. Nimelt kehtib kava või projekti kinnitamise suhtes tingimus, et negatiivsete tagajärgede puudumine on teadusliku kindlusega kindlaks tehtud, see vastab aga teaduslikule uuringule ja mitte kaalutusõigusele. Lisaks ei luba elupaikade direktiiv liikmesriikidel kohaldatavaid eeskirju paindlikumaks muuta või neist erandit teha. See toob eraõiguslikest isikutest hagejatele endaga kaasa negatiivseid tagajärgi.

- 33 Eraõiguslikest isikutest hagejad lisavad, et isikud peavad järgima elupaikade direktiivi raames kehtestatud kaitse-eesmärke ja neist tulenevaid kohustusi. Eraõiguslikel isikutel ei ole võimalik vältida elupaikade direktiivis ja vaidlustatud otsuses ette nähtud norme ja eesmärke, toetudes siseriiklike ülevõtmisnormide puudumisele, mis on ainult vormiküsimus.
- 34 Nii kommuunidest hagejad kui ka eraõiguslikest isikutest hagejad väidavad vastu komisjoni põhjendusele, mille kohaselt käesoleva hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätmise puhul jääks hagejatele võimalus viidata vaidlustatud otsuse ebaseaduslikkusele siseriiklikes kohtutes, kes peavad küsima Euroopa Kohtult hinnangut vaidlustatud otsuse seaduslikkuse kohta EÜ artikli 234 tähenduses, et see õiguskaitsevahend ei võimalda selgitada vaidlusalaseid faktiküsimusi ning oleks liiga aeglane, kestes ligikaudu 6 aastat. Nimelt peavad liikmesriigid elupaikade direktiivi üle võtma ja asjakohaseid õigusnorme kohaldama alade suhtes, mis on ekslikult nimetatud ühenduse tähendusega aladena, mistõttu toimuks vaidlustatud otsuse seaduslikkuse kontroll eelotsusetaotluse raames liiga hilja. Nad leiavad seega, et õiguskindluse ja ühenduse õiguse tõhususe põhimõtte eiramise tõttu ei ole neil tõhusat kohtulikku kaitset.

Esimese Astme Kohtu hinnang

- 35 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et otsese puutumuse osas on nõutav, et vaidlusalune ühenduse meede mõjutab vahetult eraõigusliku isiku õiguslikku olukorda ja ei jäta mingisugust kaalutusõigust meetme adressaatidele, kelle ülesandeks on selle rakendamine, mis on puhtautomaatne ja tuleneb vaid ühenduse õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme (vt Euroopa Kohtu 5. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-386/96 P: *Dreyfus vs. komisjon*, EKL 1998, lk I-2309, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika, ning eespool viidatud kohtuotsus *Salamander jt vs. parlament ja nõukogu*, punkt 52).

- 36 Samuti on ka siis, kui õigusakti adreassaadi jaoks jääb üksnes teoreetiline võimalus seda mitte rakendada ja tema soov tekitada sellele vastavaid tagajärgi on väljaspool kahtlust (eespool viidatud kohtuotsus Dreyfus vs. komisjon, punkt 44).
- 37 Eraõiguslikest isikutest hagejad väidavad nimelt, et elupaikade direktiivi artikli 6 lõigetes 2–4 ette nähtud kaitsekord, mida vaidlustatud otsusega nende maatükkide suhtes kohaldatakse, toob nende jaoks endaga kaasa otseseid negatiivseid tagajärgi, nagu halvenemise keeld ja kohustus hinnata sellel alal teostatavate projektide mõju.
- 38 Kuigi on tõsi, et elupaikade direktiivi artikli 4 lõige 5 näeb ette, et niipea kui ala on kantud sama artikli lõike 2 kolmandas lõigus nimetatud loetellu, kohaldatakse selle suhtes elupaikade direktiivi artikli 6 lõikeid 2–4, tuleb kontrollida, kas viimati nimetatud sätted jätavad siseriiklikele asutustele tegutsemisruumi või mitte.
- 39 Elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 2 kohaselt on liikmesriigid kohustatud erikaitsealadel võtma „vajalikke meetmeid, et vältida [...] looduslike elupaikade ja liikide elupaikade halvenemist ning selliste liikide häirimist, mille kaitseks alad on määratud, kuivõrd selline häirimine võib oluliselt mõjutada käesoleva direktiivi eesmärkide täitmist”. Selle sättes kasutatud sõna „vajalikud” viitab selgelt, et liikmesriigid peavad juhtumipõhiselt hindama, kas meetmeid on vaja võtta ja jaatava vastuse puhul, milliseid meetmeid tuleb võtta selleks, et vältida looduslike elupaikade halvenemist ja liikide häirimist, mille kaitseks alad on määratud elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 2 tähenduses. Lisaks, et vältida liikide häirimist, mille kaitseks alad on määratud, tuleb vajalikke meetmeid võtta vaid tingimusel, et „selline häirimine võib oluliselt mõjutada käesoleva direktiivi eesmärkide täitmist”. Küsimus, kas häirimine võib oluliselt mõjutada elupaikade direktiivi eesmärkide täitmist, on seega jätud siseriiklike asutuste otsustada.

- 40 Nendest põhjendustest tuleneb, et vastupidi eraõiguslikest isikutest hagejate väidetele jätab elupaikade direktiivi artikli 6 lõige 2 liikmesriikidele kaalutusõiguse (vt selle kohta kohtujurist J. Kokott'i ettepanek kohtuasjas C-127/02: Waddenvereniging ja Vogelbeschermingsvereniging, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 7. septembril 2004, EKL 2004, lk I-7405, I-7409, punkt 133).
- 41 Elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 3 esimese lause kohaselt tuleb iga kava või projekti, mis ei ole otseselt seotud ala kaitsekorraldusega või ei ole selleks otseselt vajalik, kuid mis tõenäoliselt avaldab alale olulist mõju eraldi või koos muude kavade või projektidega, asjakohaselt hinnata lähtudes tagajärgedest, mida see ala kaitseesmärkidele avaldab. Sellest sättest järeldub, et hinnata tuleb ainult kavasid ja projekte, mis tõenäoliselt avaldavad alale olulist mõju. Nimelt seab elupaikade direktiivi artikli 6 lõige 3 kava või projekti asjakohastest tagajärgedest lähtudes hindamise nõude tingimuseks tõenäosuse või riski olemasolu, et see avaldab asjaomasele alale olulist mõju (Euroopa Kohtu 20. oktoobri 2005. aasta otsus kohtuasjas C-6/04: komisjon *vs.* Ühendkuningriik, EKL 2005, lk I-9017, punkt 54).
- 42 Selline risk on olemas niipea, kui objektiivsete elementide alusel ei saa välistada, et nimetatud kava või projekt mõjutab asjaomast ala olulisel moel (eespool viidatud kohtuotsus Waddenvereniging ja Vogelbeschermingsvereniging, punktid 44 ja 45, ning eespool viidatud kohtuotsus komisjon *vs.* Ühendkuningriik, punkt 54). Siiski hõlmab küsimus, kas ja milliste kriteeriumide alusel kava või projekt sellist tingimust täidab, ilmtingimata siseriiklike asutuste hinnangut (vt selle kohta kohtujurist A. Tizzano ettepanek kohtuasjas C-98/03: komisjon *vs.* Saksamaa, milles Euroopa Kohus tegi otsuse 10. jaanuaril 2006, EKL 2006, lk I-53, I-57, ettepaneku punkt 38). Sellest tuleneb, et liikmesriigid ei ole kohustatud kõiki eraõiguslikest isikutest hagejate kavasid või projekte asjakohaselt nendest tagajärgedest lähtudes hindama, mida need asjaomasele alale avaldavad.

43 Kui siseriiklikud asutused leiavad, et projekt avaldab tõenäoliselt asjaomastele aladele olulist mõju, peavad nad elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 3 esimese lause alusel, koostoimes põhjendusega 10, asjakohaselt hindama nimetatud projekti, lähtudes tagajärgedest, mida see asjaomastele aladele avaldab. Sõna „asjakohaselt” viitab liikmesriikide kaalutusõigusele seoses teostatava hindamisliigiga. Elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 3 teisele lausele kohaselt „[p]ädevad siseriiklikud asutused annavad kavale või projektile kava või projekti tagajärgede hindamise järelduste alusel ning lõike 4 sätete kohaselt nõusoleku alles pärast seda, kui nad on kindlaks teinud, et see ei avalda asjaomase ala terviklikkusele negatiivset mõju, ja teevad seda vajaduse korral pärast avaliku arvamuse saamist”. Liikmesriigid võivad kava või projekti asjaomasele alale avalduvate tagajärgede hindamise järelduste alusel sellise kava või projekti kinnitada, kui nad on kindlaks teinud, et see ei avalda nimetatud ala terviklikkusele negatiivset mõju. Sellega seoses on siseriiklikel asutustel hindamisruumi, mida nad kasutavad elupaikade direktiivi artikli 6 lõikes 3 ette nähtud korras (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Waddenvereniging ja Vogelbeschermingsvereniging, punktid 67 ja 70).

44 Lisaks näeb elupaikade direktiivi artikli 6 lõige 4, millele direktiivi artikli 6 lõike 3 teine lause viitab, teatud tingimustel ette võimaluse lubada kava või projekti üldiste huvide seisukohast eriti mõjuvatel põhjustel isegi juhul, kui hinnang kava või projekti tagajärgedele ala suhtes on negatiivne elupaikade direktiivi artikli 6 lõike 3 tähenduses. On ilmne, et siseriiklikel asutustel on hindamisruumi küsimuse osas, kas kava või projekti peab ellu viima üldiste huvide seisukohast eriti mõjuvatel põhjustel.

45 Järelikult ei ole liikmesriigid kohustatud ära keelama eraõiguslikest isikutest hagejate kavasad või projekte. Kava või projekti võimalik keelamine ei tuleneks elupaikade direktiivist, vaid iga liikmesriigi otsusest vaidlustatud otsust või elupaikade direktiivi juhtumipõhiselt täita mingil kindlal viisil (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 22. juuni 2006. aasta määrus kohtuasjas T-136/04: Freiherr von Cramer-Klett ja Rechtlerverband Pfronten vs. komisjon, EKL 2006, lk II-1805, punktid 47 ja 52; määrus kohtuasjas T-137/04: Mayer jt vs. komisjon, EKL 2006, lk II-1825, punktid 60 ja 65, ning määrus kohtuasjas T-150/05: Sahlstedt jt vs. komisjon, EKL 2006,

lk II-1851, punktid 54 ja 59; vt selle kohta ka analoogia alusel eespool viidatud kohtuotsus Salamander jt vs. parlament ja nõukogu, punkt 68, ning eespool viidatud kohtumäärus Japan Tobacco ja JT International vs. parlament ja nõukogu, punkt 51 ja järgmised).

- 46 Eelnevatest põhjendustest järeldub, et ala ühenduse tähtsusega alade loetellu kandmine ei anna ühtegi täpset juhendit meetmete suhtes, mida siseriiklikud asutused elupaikade direktiivi kohaselt võtavad.
- 47 Eraõiguslikest isikutest hagejad väidavad, et vaidlustatud otsus põhjustab tõsiseid majanduslikke tagajärgi ning juriidilisi probleeme, eelkõige halduskulude suurenemise ja kinnisvara väärtuse languse. Samas, isegi kui oletada, et need tagajärjed on elupaikade direktiivi ja vaidlustatud otsuse vahetu tulemus ja mitte liikmesriikide poolt nende rakendamise tulemus, mida ettevõtjad ette näevad, ei mõjuta need igal juhul eraõiguslikest isikutest hagejate õiguslikku olukorda vaid ainult nende faktilist olukorda (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Salamander jt vs. parlament ja nõukogu, punkt 62; eespool viidatud kohtumäärus Freiherr von Cramer-Klett ja Rechtlerverband Pfronten vs. komisjon, punkt 47; eespool viidatud kohtumäärus Mayer jt vs. komisjon, punkt 60, ning eespool viidatud kohtumäärus Sahlstedt jt vs. komisjon, punkt 54).
- 48 Eraõiguslikest isikutest hagejad ning ka kommuunidest hagejad viitavad lõpuks sisuliselt tõhusa kohtuliku kaitse õigusele.
- 49 Sellega seoses tuleb meenutada, et asutamisleping kehtestab esiteks EÜ artikliga 230 ning teiseks EÜ artikliga 234 õiguskaitsevahendite ja menetluste täieliku süsteemi, mis on mõeldud selleks, et tagada institutsioonide õigusaktide seaduslikkuse kontrollimine, usaldades selle ühenduse kohtule (vt selle kohta Euroopa Kohtu 23. aprilli 1986. aasta otsus kohtuasjas 294/83: Les Verts vs. parlament, EKL 1986,

lk 1339, punkt 23). Selles süsteemis on füüsilistel ja juriidilistel isikutel, kes ei saa EÜ artikli 230 neljandas lõigus sätestatud vastuvõetavuse tingimuste tõttu otseselt vaidlustada ühenduse üldkohaldatavaid akte, võimalus väita, et kõnealused aktid on ebaseaduslikud, sõltuvalt olukorrast kas EÜ artikli 241 alusel ühenduse kohtus või siseriiklikes kohtutes, ning nõuda viimastelt, kes ei ole pädevad ühenduse aktide kehtetuse üle ise otsustama (Euroopa Kohtu 22. oktoobri 1987. aasta otsus kohtuasjas 314/85: Foto-Frost, EKL 1987, lk 4199, punkt 20), Euroopa Kohtule selle kohta eelotsuse küsimuse esitamist (Euroopa Kohtu 25. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-50/00 P: Unión de Pequeños Agricultores vs. nõukogu, EKL 2002, lk I-6677, punkt 40).

- 50 Liikmesriigid on seega kohustatud kehtestama õiguskaitsevahendite ja menetluste süsteemi, mis võimaldaks tagada õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele (eespool viidatud kohtuotsus Unión de Pequeños Agricultores vs. nõukogu, punkt 41).
- 51 Sellega seoses on siseriiklikud kohtud vastavalt EÜ artiklis 10 ette nähtud lojaalse koostöö põhimõttele kohustatud tõlgendama ja kohaldama hagi esitamisega seotud siseriiklikke menetlusnorme võimalikult suures ulatuses viisil, mis võimaldab füüsilistel ja juriidilistel isikutel kohtus vaidlustada iga nende suhtes ühenduse üldkohaldatava akti väljatöötamise või kohaldamise seoses tehtud siseriiklikku otsust või muud abinõu, toetudes akti kehtetusele (eespool viidatud kohtuotsus Unión de Pequeños Agricultores vs. nõukogu, punkt 42).
- 52 Kuna hagejatel puudub õigus vaidlusaluse akti tühistamist nõuda, võivad nad vaidlustada neid puudutava elupaikade direktiivi ja vaidlustatud otsuse rakendamiseks võetud siseriiklikud aktid ning neil asjaoludel on neil võimalik viidata vaidlustatud otsuse ebaseaduslikkusele siseriiklikes kohtutes, kes lahendavad asja lähtudes EÜ artiklist 234 (vt selle kohta Euroopa Kohtu 17. novembri 1998. aasta otsus kohtuasjas C-70/97 P: Kruidvat vs. komisjon, EKL 1998, lk I-7183, punkt 49; Esimese Astme Kohtu 12. juuli 2000. aasta määrus kohtuasjas T-45/00: Conseil national des professions de l'automobile jt vs. komisjon, EKL 2000, lk II-2927, punkt 26).

- 53 Eelnevatest põhjendustest järeldub, et vaidlustatud otsus ei puuduta eraõiguslikest isikutest hagejaid otseselt, ilma et oleks vaja analüüsida, kas nimetatud otsus neid isiklikult puudutab.

Kommuunidest hagejate puutumus

Poolte argumentid

- 54 Mis puutub kommuunidest hagejate isiklikku puutumusse, siis olles rõhutanud käesoleva kohtuasja ja Euroopa Kohtu 18. mai 1994. aasta otsuse kohtuasjas C-309/89: Codorníu vs. nõukogu (EKL 1994, lk I-1853) ning Esimese Astme Kohtu 11. septembri 2002. aasta otsuse kohtuasjas T-13/99: Pfizer Animal Health vs. nõukogu (EKL 2002, lk II-3305) erinevusi, väidab komisjon, et üldisest huvist — mille kohaselt võib juriidiline isik nagu kommuun oma territooriumil majanduslike ja sotsiaalsete küsimuse vallas pädeva üksusena olla kohustatud saavutama positiivse tulemuse seoses viimati nimetatu majandusliku arenguga — üksi ei piisa, et teda pidada isiklikult puudutatuks EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses (Euroopa Kohtu 10. aprilli 2003. aasta otsus kohtuasjas C-142/00: komisjon vs. Nederlandse Antillen, EKL 2003, lk I-3483, punkt 69). Komisjoni arvates võib igast ühenduse õiguse üldkohaldatavast aktist, millega kehtestatakse liikmesriikidele kohustusi sõltuvalt viimati nimetatute institutsioonilisest struktuurist, tuleneda, et erinevad riigi kohalikud omavalitsused peavad neid kohustusi järgima. Kõnealusel juhul ei erine kommuunidest hagejate olukord teiste riiklike avalik-õiguslike asutuste olukorrast, kes on territoriaalselt pädevad seoses vaidlustatud otsuses ühenduse tähtsusega aladena nimetatud aladega.
- 55 Kommuunidest Marktgemeinde Götzendorf an der Leitha ja Gemeinde Ebergassing hagejad viitavad kommuunide staatusele, kelle elamupiirkonnad on kaitsealade ja kaitse-eesmärkide määramisega ohtu seatud. Need kommuunid on isiklikult puudutatud kui kohalikud omavalitsused, kelle ülesanne on elamupiirkondade

rajamine ja kaitse, mida vaidlustatud otsus puudutab. Vaidlustatud otsuse tõttu on nende suhtes meelevaldselt ja ekslikult kehtestatud elupaikade direktiivi õiguslik režiim, millest tulenevalt rikutakse nende institutsioonilist pädevust.

- 56 Lisaks osutavad kommuunidest hagejad eespool viidatud kohtuotsusele *Codorníu vs. nõukogu* ning õigusele olla ära kuulatud.
- 57 Lõpuks väidavad nad käesoleva määruse punktis 34 esitatud põhjenduste alusel, et käesoleva hagi vastuvõetamatus tõttu läbi vaatamata jätmine ei tagaks neile piisavat kohtulikku kaitset. Komisjon väidab käesoleva määruse punktis 34 esitatud põhjenduste alusel vastupidist.

Esimese Astme Kohtu hinnang

- 58 Tuleb kontrollida, kas vaidlustatud otsus mõjutab kommuunidest hagejaid mingi neile omase tunnuse või neid iseloomustava faktilise olukorra tõttu, mis neid kõigist teistest isikutest eristab, ning seega individualiseerib neid sama moodi vaidlustatud otsuse adressaadiga (Euroopa Kohtu 15. juuli 1963. aasta otsus kohtuasjas 25/62: *Plaumann vs. komisjon*, EKL 1963, lk 197, 223 ning eespool viidatud kohtuotsus *komisjon vs. Netherlandse Antillen*, punkt 65).
- 59 Kommuunidest hagejad väidavad, et nende isiklik puutumus põhineb eelkõige nende pädevusel territooriumi korraldamise ja kaitse valdkonnas, millel asuvad viidatud otsuses nimetatud alad.

- 60 Aga nagu Austria Vabariik oma 6. aprilli 2006. aasta vastuses Esimese Astme Kohtu küsimusele kinnitab, kuuluvad elupaikade direktiivi artikli 6 lõigete 2–4 sätted Austria õiguse kohaselt liidumaade seadusandlikku ja täidesaatvasse pädevusse, välja arvatud Viini ja Ülem-Austria liidumaade puhul, kus selline pädevus kuulub vähemalt osaliselt ja teatud juhtudel kommuunidele. Hagejad oma 16. mai 2006. aasta seisukohavõetus seoses Austria Vabariigi vastusega seda analüüsi ei vaidlusta. Sellest järeldub, et kommuunidest hagejad, mis asuvad Alam-Austria liidumaal, ei ole elupaikade direktiivi artikli 6 lõigete 2–4 täitmisel pädevad. Seega tuleb välistada, et selline pädevus neid individualiseerib EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses.
- 61 Igal juhul, isegi kui oletada, et kommuunidest hagejad on elupaikade direktiivi täitmisel pädevad, ei saa see pädevus neid individualiseerida EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses. Nimelt ei erine nende õiguslik olukord selles osas teiste siseriiklike ametiasutuste olukorrast, kelle ülesanne on täita elupaikade direktiivi ja eelkõige nimetatud direktiivi artikli 6 lõikeid 2–4.
- 62 On tõsi, et riiklikul tasandil elupaikade direktiivi täitmiseks pädevad ametiasutused on kohustatud elupaikade direktiivi artikli 6 alusel võtma vajalikke kaitsemeetmeid, eelkõige neid, mille eesmärk on vältida looduslike elupaikade ja liikide elupaikade halvenemist (lõige 2) ja neid, mille eesmärk on kava või projekti, mis võib nimetatud alasid oluliselt mõjutada, asjakohaselt tagajärgedest lähtudes hinnata (lõige 3). Siiski on ühenduse tähtsusega alade määratlus vaidlustatud otsuses üldine ja abstraktne, kuna see ei puuduta konkreetseid isikuid vaid territooriumi osi. Kui viimati nimetatud on väga piiratud, on need siiski kindlaks määratud ainult ala nimetuse, pindala ja geograafiliste koordinaatide alusel, mis on üldised ja abstraktsed kriteeriumid.

- 63 Võttes aga arvesse vaidlustatud otsuses nimetatud alade üldist ja abstraktset määratlust, on elupaikade direktiivist tulenevate kohustuste võimalik mõju kommuunidest hagejate territooriumi korraldamise ja kaitse pädevuse teostamise suhtes samasugune võrreldes kõikide teiste kommuunidega, kelle territooriumil asub vaidlustatud otsuses nimetatud ala. Teisalt, nagu komisjon õigustatult oma vastuvõetamatuse vastuväites esile tõstab, võib igast ühenduse õiguse üldkohaldatavast aktist, millega kehtestatakse liikmesriikidele kohustusi, sõltuvalt viimati nimetatute institutsioonilisest struktuurist, tuleneda, et erinevad riigi kohalikud omavalitsused peavad neid kohustusi järgima. Seega ei erista kõnealune olukord kuidagi kommuunidest hagejaid võrreldes teiste riiklike avalik-õiguslike asutuste olukorraga, kes on territoriaalselt pädevad seoses vaidlustatud otsuses ühenduse tähtsusega alana nimetatud aladega.
- 64 Sellega seoses tuleb meenutada, et üldisest huvist — mille kohaselt võib üks piirkondlik või kohalik haldusüksus oma territooriumil majanduslike ja sotsiaalsete küsimuste vallas pädeva asutusena olla kohustatud saavutama oma majandusliku arengu jaoks positiivse tulemuse — üksi ei piisa, et järeldada, et üldkohaldatav akt teda EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses isiklikult puudutab (vt selle kohta Euroopa Kohtu 22. novembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-452/98: *Nederlandse Antillen vs. komisjon*, EKL 2001, lk I-8973, punkt 64, ning eespool viidatud kohtuotsus komisjon vs. *Nederlandse Antillen*, punkt 69).
- 65 Kommuunidest hagejad toetuvad oma õiguse olla kohtumenetluse pool põhjendamiseks eespool viidatud kohtuotsusele *Codorníu vs. nõukogu*. Siiski ei ole nad tõendanud, et vaidlustatud otsus neid kahjustab nii, et see takistab neil konkreetse õiguse kasutamist nimetatud kohtuotsuse tähenduses.
- 66 Kommuunidest hagejad väidavad, et vaidlustatud otsuse tõttu kohaldatakse nende suhtes meelevaldselt ja ekslikult elupaikade direktiivi õiguslikku režiimi. See väidetav komisjoni viga määrata kommuunidest hagejate osa territooriumi ühenduse

tähtsusega aladeks puudutab vaid kõnealuse hagi põhiküsimust ja seega ei saa see individualiseerida kommuunidest hagejaid EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses nii, nagu kohtupraktikas seda tõlgendatakse.

- 67 Lisaks ei ole kommuunidest hagejad menetluses osalemise õiguse valdajad, mis võiks neid individualiseerida Euroopa Kohtu 2. veebruari 1988. aasta otsuse liidetud kohtuasjades 67/85, 68/85 ja 70/85: Van der Kooy jt *vs.* komisjon (EKL 1988, lk 219, punkt 22) või Esimese Astme Kohtu 11. juuli 1996. aasta otsuse liidetud kohtuasjades T-528/93, T-542/93, T-543/93 ja T-546/93: Métropole télévision jt *vs.* komisjon (EKL 1996, lk II-649, punktid 61 ja 62) tähenduses.
- 68 Sellega seoses tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et üldkohaldatava akti väljatöötamise menetlus ega üldkohaldatavad aktid põhimõtteliselt ei eelda ise vastavalt ühenduse õiguse üldpõhimõtetele, nagu õigus olla ära kuulatud, puudutatud isikute osavõttu, sest kõnealuste isikute huvid arvatakse olevat esindatud poliitiliste organitega, kes kõnealuseid akte vastu võtavad (Esimese Astme Kohtu 15. septembri 1998. aasta määrus kohtuasjas T-109/97: Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-3533, punkt 60, ning 9. novembri 1999. aasta määrus kohtuasjas T-114/99: CSR Pampryl *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-3331, punkt 50).
- 69 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb samuti (14. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-48/96 P: Windpark Groothusen *vs.* komisjon, EKL 1998, lk I-2873, punkt 47; vt selle kohta ka Euroopa Kohtu 29. juuni 1994. aasta otsus kohtuasjas C-135/92: Fiskano *vs.* komisjon, EKL 1994, lk I-2885, punktid 39 ja 40), et nõue huvitatud isikud enne neid puudutava akti vastuvõtmist ära kuulata kehtib vaid siis, kui komisjon kavatses kohaldada sanktsiooni või võtta meetmeid, mis võivad nende õiguslikku olukorda mõjutada. Õigust olla ära kuulatud konkreetset isikut puudutava haldusmenetluse raames ei saa üle kanda seadusandlikule menetlusele, mille tulemusel võetakse vastu üldkohaldatavaid meetmeid. Konkurentsi valdkonnas välja kujunenud kohtupraktikat — mille kohaselt on nõutud, et ettevõtjaid, keda arvatakse olevat rikkunud asutamislepingu norme, tuleb seoses nende märkustega ära kuulata enne kui nende suhtes võetakse meetmeid, eelkõige kui kohaldatakse sanktsioone — tuleb hinnata sellest kontekstist lähtuvalt

ning seda ei tohi laiendada ühenduse seadusandlikule menetlusele, mille tulemusel võetakse vastu normatiivseid meetmeid, mis eeldavad majanduspoliitilist otsust ja mis on kohaldatavad kõikide asjaomaste ettevõtjate suhtes (Esimese Astme Kohtu 11. detsembri 1996. aasta otsus kohtuasjas T-521/93: Atlanta jt vs. EÜ, EKL 1996, lk II-1707, punkt 70).

- 70 Kommuunidest hagejad ja ka eraõiguslikest isikutest hagejad viitavad lõpuks sisuliselt oma õigusele tõhusale kohtulikule kaitsele, et põhjendada oma õigust olla kohtumenetluses pool.
- 71 Käesoleva määruse punktis 31 ja sellele järgnevatel punktides esitatud põhjustel ei saa selle argumendiga nõustuda.
- 72 Eelnevatest põhjendustest järeldub, et vaidlustatud otsus ei puuduta kommuunidest hagejaid isiklikult, ilma et oleks vaja analüüsida, kas see otsus neid otseselt puudutab.
- 73 Kõigest eelnevast järeldub, et käesolev hagi tuleb jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

Kohtukulud

- 74 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hagejate kahjuks, jäetakse kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele hagejate kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (esimene koda)

määrab:

- 1. Jätta hagi vastuvõetamatusesse tõttu läbi vaatamata.**
- 2. Jätta hagejate kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt välja komisjoni kohtukulud.**

19. septembril 2006 Luxembourgis.

Kohtusekretär

E. Coulon

Koja esimees

R. García-Valdecasas